

Nagy Milán László

SZÁMHÁBORÚ

Elcsendesedett a szél. Alig
hallhatóan szuszognak a fák.
Huszonkét éves vagy, öregnek
érzed magad a játszótéren
számháborúzó gyerekek mellett.
Mégis erre az estére gondolsz
majd ugyanezen a padon, egyedül,
megbékélve a koroddal,
milyen volt fiatalon szorongani
a jövőtől, berúgni és másnap frissen
ébredni, virágokat tépkedni a
templomkertben, üres buszon
utazni hátul, céltalanul.
Az összes létező forgatókönyv,
amit elképzeltél, befejezésre
várt. A látszólagos nyugalomban
dús lombok alatt ráncosodik
az idő, a gyerekek úton vannak
hazafelé. Itt hagyott papírlapjaikat
fel-felkapja a szél.

KLÁRA

Klára megöszült. Feje
erősebben remeg, testtartása
görnyedtebb.
Gumipapucsának csoszogását
messziről hallani. Kásás
hangon pénzt kunyerál, lejárt
receptet lóbál. Biccentéssel

megköszöni vagy elátkoz.

A fia beleunt az ápolásába, elhagyta.

Megszántam egy kis apróval.
Kevesellte. Aztán felnézett,
szemébe könnyek gyűltek,
és azt mondta,
hát visszajöttél, fiam.

El se mentem, anyám,
hazudtam.

VILLÁMHÁRÍTÓ

Mióta egyikőjük horkol, a
reggeli napfény és a dudáló
autók jelentik a megváltást.
Nem tudom megítélni
aggregényként a házasságukat.
Egyik pillanatban
úgy tűnik véget ér, utána mintha
már régen halott lenne. Mindkét
vérvonal sérült géneket szállít
a szív felé és vissza. Villámhárítóként
nyelem a feszültséget. Mikor
futok, megszabadulok minden
elektromosságtól. Öntisztulok, mint
a fák, a bokrok, a víz és az ég.
De a viharok, olajkatasztrófák,
szmog nyomot hagynak. Titeket
is erodált az idő. Ráncokat vájt
arcotokra az aggodalom. Nézitek,
ahogy eltűnök a vonattal együtt.
Ketten álltok a peronon, háttérben

panelek, esőfelhők. Az albérlet
ablakából figyelem a cikázó
villámokat, és arra gondolok, hogyan
békül ki nélkülem anya és apa.

SALAK

Gyakrabban gondolok az atlétika
pályára, a korhadt kék-sárga lelátóra
és a csúszós salakra. Az edzéstársaimra,
akikkel vérszerződést kötöttünk, hogy
sosem nőünk fel. Akikkel elsumákolunk
a gyakorlatokat, benéztünk a lányokhoz,
mikor vetkőztek. Az első cigarettára, amit
az irodában szívtunk el. A szüzességem elvesztéséről
szóló értekezéseimre, ami, jóval unalmasabb körülmények
közt történt meg két évvel később. Kergettük a focilabdát
edzés után, sötétben, a hangjából megsaccolva,
merre gurulhat. Most alig várjuk, hogy hazaérjünk és
ne szóljon hozzánk senki. Futunk a pályán, egyre lassabb
köröket róva. Észre sem vesszük, hogy a korhadt lelátó helyén
műanyag székek, a salakot rekortán fedi, a fákat
kivágták. Ahol fociztunk, parkoló, rajta egyetlen
autó, amiben gondolkodunk, hol rontottuk el.

GARÁZSAJTÓ

Mindig a cipőd láttam meg először,
aztán a nadrágod, felsőd és végül az
arcod. Csigalépcső vezetett a földszintre.
Balra a kanapé, jobbra a konyha,
tömörfa étkezőasztallal. Mindkét helyen
egymásnak estünk, mint egy klisékkel teli,

olcsó szappanoperában. Nem tudtam komolyan
venni, mikor bemutattál anyádnak, ugyanitt.
Újabb nyikorgó lépcsősor, majd három szoba
és egy tágas fürdő. Az éjszaka közepén ázni
a forró vízben. Bebújni a takaró alá nedvesen.
Borosüveggel a kezemben lemászni, mert
betörőknek hittük a bekapcsolódott televíziót.
Az erkélyről gyakran néztük az utcafrontot,
elhaladó gyalogosokat, bicikliseket.
A házatok előtt állok, minden más múlt
idő. Tekintetem találkozik az új lakóéval.

HULLÁMOK

A parton fekszem, hajókat számolok.
Nézhetném a szállodai műsort a kardnyelővel,
ihatnék az újonnan megismert német
barátainkkal, de tizenöt éve nem láttam tengert.
Az ég ráérősen sötétedik, hullámok nyaldossák
a lábamat. Rég volt minden ilyen egyszerű.
Mikor legutoljára jártam itt, mélyre leástunk,
csak a fejem látszott ki a homokból. Meredek
pályákon csúsztunk, angolul rendeltünk ebédet.
Nem panaszkodhatom, szép gyerekkorom volt,
nagyrészt a pillanatban telt, messze a fájdalomtól.
Ideje csatlakozni a többiekhez, mielőtt a hullámok,
azóta meghalt családtagjaim, barátaim emléke,
betemetnek.

GESZTENYESOR

Csak arra emlékszel, ki akartál futni a világból,
el a környékről, messze a szülőktől, osztálytársaktól.

Onnan, ahol mindenki kész képet tárol rólad, hiába változol, örökre egy rossz mozdulat, lesütött szem, ügyetlen megfogalmazás maradsz. Oda, ahol ismeretlen lehetsz, konyha melletti asztal kockás abroszos vendéglőben. Rohantál. Elmosódva, foltokban jutott el hozzád a külvilág, még mindig ismerős épületekkel. Balra, ahol először vettél fagyit egyedül, jobbra az első barátnőd lakása, ahol sose jártál, de a kapuban rengeteget ácsorogtál. Ismertél minden repedést, virágágyást, szomszédot. Elhagytad a belvárost, kiértél a vízpartra, a sétány gesztenyefáihoz. Többkilónyi termést vittél haza, hogy otthon elszáradjon az előszobában. Továbbfutottál, sosem látott ligetben vágódtál el a fűben, megválva tüskés burkoddtól narancsosvörös szín táncolt bőrödön. Először nem féltél hazatérésed gondolatától.

Kovács Csonga Anikó: *Deformációk (triptichon)*, 2021
(70 x 100 cm, linómetszet, vegyes technika)